

ת"פ 56865/08/16 - מדינת ישראל נגד סעיד גודה, אחמד מברוכ, עבד אללה עבד אללה

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 56865-08-16 מדינת ישראל נ' גודה(עציר) ואח'

בפני
כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

- 1.סעיד גודה (עציר)
- 2.אחמד מברוכ (עציר)
- 3.עבד אללה עבד אללה (עציר)

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יסמין קוגן-ברנס

ב"כ הנאשם 1 עו"ד רעד מוחמד

ב"כ הנאשם 2 עו"ד ראסם ג'אברה

ב"כ הנאשם 3 עו"ד מג'דולין בשארה ממשרד עו"ד פאדי חמדן

מתורגמן לשפה הערבית, אבו חסונה שאדי

הנאשמים הובאו ע"י שב"ס

החלטה

בנסיבות אלה אני מורה לשב"ס להסיר את האיזוק מנאשם 3 במהלך הקראת גזר הדין.

גזר דין

רקע

עמוד 1

הנאשמים הורשעו, לאחר ניהול הוכחות, בארבעה אישומים בכתב אישום מתוקן במספר עבירות בגין אירועים מליל 21.8.16 בין השעות 03:45-05:00.

באישום הראשון, הורשעו הנאשמים בעבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה בצוותא, לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") + סעיף 29 (א) לחוק, הסגת גבול פלילית בצוותא, עבירה לפי סעיף 447 (א) + סעיף 29 (א) לחוק ועבירה של גניבה בצוותא, לפי סעיף 384 + סעיף 29 (א) לחוק.

הנאשמים נכנסו ליחידת דיור ומחסן השייכים למשפחת אלסטר ונטלו מהמחסן נעלי ספורט נייקי, אופניים מסוג KONA, דיסק חשמלי "דה וולט", אוכל ושוקולד.

באישום השלישי, הורשעו הנאשמים בעבירות של הסגת גבול פלילית בצוותא, לפי סעיף 447 (א) + 29 (א) לחוק ובגניבה בצוותא, עבירה לפי סעיף 384 + 29 (א) לחוק.

הנאשמים נכנסו למרפסת האחורית של בית משפחת אנג'ל, חתכו את שרשרת המתכת אליה היו קשורים אופניים ונטלו אותם.

באישום הרביעי, הורשעו הנאשמים בעבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה בצוותא, לפי סעיף 406 (ב) + 29 (א) לחוק, גניבה בצוותא (2 עבירות) לפי סעיף 384 + 29 (א) לחוק, ניסיון התפרצות למגורים לבצע עבירה בצוותא, לפי סעיף 406 (ב) + 29 (א) לחוק ועבירה של הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447 (א) לחוק.

הנאשמים נכנסו לביתם של ליאור גל ומאיה עמיר שנכחו בבית באותה העת ונטלו משם רכוש כדלקמן: מחשב נייד של חברת HP, טלפון נייד מסוג נקסוס 5, טלפון נייד מסוג גלקסי S3, שני טלפונים ניידים מסוג גלקסי S2, תיק צד לבן ובו ארנק, כרטיס אשראי, מסמכים שונים, תג עובד, שטר כסף ויאטנמי, תיק גב ירוק ובו בגדי תינוקות וארנק ובו תעודת זהות, כרטיס אשראי וכרטיסים נוספים, משקפים, מפתחות, MP3, שעון, פנקס צ'קים וטבעת.

בהמשך ניסו הנאשמים להיכנס לביתה של תמר שגיא נדב ללא הצלחה, ניגשו למרפסת חיצונית ונטלו משם מברגה, מקדחה ומטען של חברת בוש.

באישום החמישי, הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

נאשם 3 הורשע על פי הודאתו גם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק, בכך שהזדהה שמו של אחר, קטין בן 17, ובעת שהותו בתחנת המשטרה סירב לשתף פעולה ואף אמר לשוטר עמרי אטינגר: "אני אפגוש אותך בחוץ".

כן הורשעו הנאשמים בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק, בכך שנמצא ברשותם תיק גב שחור ובו משאבת אופניים, סכין יפנית, גרביים, דברי מזון, כובע קסקט, שני זוגות כפפות ומברג.

הנאשמים זוכו מהאישום השני שעניינו התפרצות למגורים לבצע עבירה בצוותא.

ראיות לעונש

ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של נאשם 3 (טע/1) בצירוף דו"ח שהייה במתקן כליאה וכן את גזר דינו מת"פ 49063-03-13 של בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 19.03.14 בו הושתו מאסרים על תנאי ברי הפעלה בגין עבירות רכוש מסוג פשע וכניסה לישראל שלא כחוק.

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה על הערך החברתי המוגן הנפגע מביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים והם ההגנה על רכושו של הפרט, ביטחונו האישי ופרטיותו. בכניסתם לישראל שלא כדין יש פגיעה בשלטון החוק ובריבונות המדינה.

עוד טענה, כי מדובר בנאשמים אשר חברו יחדיו ונכנסו לישראל לבצע עבירות מן הרף הגבוה תוך תכנון מוקדם ועל כך ניתן ללמוד מהרכוש שנתפס בחזקתם, כמו סכין, מגזריים, סכין יפנית, תיקים ועזרים נוספים כמו חם צוואר, כובעים, כפפות וביגוד כהה, שמטרתם לסייע בידיהם לבצע ההתפרצויות.

העבירות בוצעו בשעת לילה מאוחרת במספר זירות ובבתים שונים, וביקשה לראות בכך נסיבה לחומרה.

הרכוש שנגנב מהמחסן של משפחת אלסטר, כלי עבודה ואופניים, הוא רכוש בעל ערך לא מבוטל.

הפנתה לעדותה של הגב' אלסטר שסיפרה על הפגיעה החמורה בפרטיותה ולתחושות הקשות המלוות אותה מאז. המחסן ויחידת הדיור שנפרצו הם בסמוך לבית מגוריה.

המתלוננים ליאור גל ומאיה עמיר שהו בביתם בעת ההתפרצות לביתם והסיכון להתלקחות האירוע היה גבוה. בני הזוג נשארו בחדרם ושמרו על השקט עד לעזיבת הנאשמים. מבית בני הזוג נטלו הנאשמים רכוש רב ויקר ערך. נגנבו מבני הזוג בין היתר טלפונים, מסמכים וכרטיסי אשראי, דבר שהצריך גם ביטול של כרטיסי אשראי ופניה לרשויות להסדרת מסמכים.

ליאור גל סיפר, כי מאז האירוע ילדיהם ישנים איתם בחדר ההורים ולא בחדרם, מאחר שהנאשמים נכנסו לבית דרך חלון חדר השינה של הילדים.

תמר שגיא שניסו לפרוץ לביתם ונטלו רכוש מהמרפסת יצאה מביתה לקול נביחות הכלבה ואילו נתקלה בנאשמים הרי שגם פה הסיכון להתלקחות האירוע היה גבוה.

ב"כ המאשימה ציינה, כי מפגש כזה בין פורצים למחזיקים בנכס עשוי לגבות חיים ממש של מי מהצדדים.

אף שהרכוש הוחזר כמעט במלואו אך זאת נוכח תפיסתם על ידי המשטרה. ברשותם של הנאשמים נמצא רכוש נוסף שבעליו לא אותר.

ב"כ המאשימה הפנתה לעדותם של המתלוננים והמתנדבים אודות הקושי שהם חווים בכפר נוכח תופעת ההתפרצויות. לשיטת ב"כ המאשימה מדובר במכת מדינה. מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות לאכיפה. הפורצים מגיעים באישון לילה, מבצעים את העבירו ובמרבית המקרים העבריינים כלל לא נתפסים, אף שהמשטרה משקיעה מאמצים. משכך גם על בתי המשפט להירתם למאמץ ולהטיל עונשים שאולי יהיה בהם ולו במעט להרתיע.

ב"כ המאשימה טענה, כי מדיניות הפסיקה הנוהגת היא אחידה וברורה. מתחם העונש בעבירת להתפרצות יחידה הוא בין 12 ל- 24 חודשים.

בתמיכה לעתירתה הפנתה לפסקי הדין הבאים:

א. רע"פ 8087/14 **אנגנאץ נ' מדינת ישראל** (10.12.2014), הנאשם הורשע הנאשם בגין התפרצות לדירה, גניבה, הפרעה לשוטר, החזקת נכס ושתי כניסות לישראל שלא כחוק. לנאשם עבר פלילי מכביד מאוד. בית משפט השלום השית עליו 20 חודשי מאסר, הופעל מאסר מותנה בן 12 חודשים במצטבר, כך שסך הכל נגזרו עליו 32 חודש מאסר. הערעור נדחה בבית המשפט והמחוזי והעליון.

ב. ע"פ (מרכז) 13424-01-16 **ניסימוב נ' מדינת ישראל** (20.03.2016), הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת התפרצות וגניבה. לנאשם עבר פלילי מכביד. בית משפט קמא קבע מתחם בין 16 ל- 30 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 30 חודשי מאסר, הופעלו שני מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר ובסך הכל הושטו עליו 36 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי הפחית את העונש ל- 26 חודשי מאסר בתוספת המאסר הותנה שהופעל כך שסך הכל ירצה 32 חודשי מאסר.

ג. ע"פ (חיפה) **55937-03-17 חאיק נ' מדינת ישראל** (11.5.2017), הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות וגניבה. בעל הרשעה בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. בית משפט קמא קבע מתחם בין 21 ל- 31 חודשי מאסר וגזר עליו 21 חודשי מאסר. בהסכמת הצדדים הפחית בית המשפט המחוזי את העונש ל- 17 חודשי מאסר.

ד. ע"פ (מרכז) 25183-10-16 **טומשצ'וק נ' מדינת ישראל** (01.01.2017), הנאשם הורשע על יסוד הודאתו ב- 4 עבירות התפרצות לדירה. נאשם בעל פלילי. בית משפט קמא קבע מתחם 12-24 חודשי מאסר, נגזרו עליו 56 חודשי מאסר, הופעלו שני מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר. סך הכל הושטו עליו 60 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי הפחית עונשו ל- 45 חודשי מאסר, במצטבר ל- 4 חודשי מאסר על תנאי שהופעלו, ובסך הכל 449 חודשי מאסר.

ה. ת"פ 58877-07-14 **מדינת ישראל נ' שאמה** (15.04.2015), הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של התפרצות בצוותא לדירה, נקבע מתחם של 12-24 חודשים. נאשם צעיר שלחובתו 3 הרשעות קודמות. נגזרו עליו 21 חודשי מאסר, הופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים במצטבר.

ו. ת"פ 17292-08-14 **מדינת ישראל נגד קזאז** (14.07.2015), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של התפרצות לדירה והתפרצות בצוותא על יסוד הודאתו. נאשם בעל עבר פלילי מכביד. נגזרו עליו 24 חודשי מאסר בגין האישום הראשון, 20 חודשי מאסר בגין האישום השני והופעל מאסר על תנאי בן 18 חודשים, והכל במצטבר. סך הכל הושתו עליו 62 חודשי מאסר.

לאור מתחמי הענישה הנוהגים, ואף שסברה שיש להתייחס לכל אירוע בכובד ראש, עתרה ב"כ המאשימה לקבוע מתחם אחד כולל בגין כל העבירות שבוצעו שינוע בין 40 ל- 60 חודשי מאסר ורכיבים נלווים.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ביקשה ב"כ המאשימה לעשות אבחנה בין נאשמים 1-2 לבין נאשם 3. הנאשמים 1-2 בגירים צעירים אך אין בכך להקל בעונשם. שניהם נעדרי עבר פלילי. משבחרו שלא לקחת אחריות, לא הביעו חרטה, הטריחו המתלוננים להעיד אין הם זכאים להקלה בעונשם.

בנסיבות אלה, עתרה להציב עונשם ברף העליון של השליש התחתון.

הנאשם 3, לחובתו שלוש הרשעות קודמות בצירוף תיקים רבים. בהרשעתו הראשונה משנת 2006, אז נגזר דינו בבית משפט לנוער בגין שבעה תיקים בעבירות שעניינם פריצה לרכבים וגניבה מהם, הושתו עליו 4 חודשי מאסר. בשנת 2011 נגזר דינו בגין שני תיקים בעבירות של גניבה מרכב, פריצה לרכב וגניבת רכב, והושתו עליו 18 חודשי מאסר. בהרשעתו האחרונה משנת 2014 נגזר דינו בגין 5 תיקים בעבירות שעניינן כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכבים ועבירות רכוש נוספות, בית המשפט קבע כי אינו ממצה את הדין עם הנאשם והשית עליו 32 חודשי מאסר, והפעיל מאסר מותנה, כך שסך הכל הוטלו עליו 40 חודשי מאסר. עוד הפנתה לדברי הנאשם בגזר דינו האחרון שם הביע חרטה וביקש הזדמנות נוספת אך בחלוף 3 חודשים בלבד משחרורו ממאסרו הוא שב וביצע עבירות ברף גבוה יותר בתיק זה.

בעניינו של נאשם 3 סברה ב"כ המאשימה, כי מדובר בנאשם שלא רק שאינו לומד את הלקח אלא שיש עלית מדרגה מהרשעה להרשעה, כך שרף העבירות גדל ועולה. עונשים שגדלו אף הם בהדרגה לא היה בהם כדי להתריע אותו.

בנסיבות אלה עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם 3 עונשים במצטבר להפעלת עונשי המאסר המותנה. מאחר שהוטלו עליו שני מאסרים מותנים בני 8 ו-12 חודשים בגין עבירות רכוש ביקשה לצבור רק את המאסר המותנה בן 12 החודשים ולא את שניהם.

כן ביקשה להשית על הנאשמים כולם קנס גבוה שיהיה בו להרתיעם ופיצוי לנפגעי העבירה אף שהרכוש הוחזר להם.

ב"כ נאשם 1 טען, כי בניגוד לעמדת ב"כ המאשימה, בהתחשב בכך שהנאשמים זוכו מאישום מרכזי בתיק הם זכאים להקלה בעונשם, אף שניהלו הוכחות.

אף שאינו מקל ראש באישומים בהם הורשעו הנאשמים מדובר בעבירות שבוצעו בפרק זמן של פחות משעה. ביקש לדחות עתירת המאשימה לקביעת מתחם לכל אירוע והכפלתו במספר האירועים שכן לא לכך התכוון המחוקק בתיקון 113.

ביקש לראות בכל כתב האישום מקשה אחת ולכן לקבוע מתחם אחד כאילו היה כתב האישום כולו אירוע אחד. אשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, היו שני מקרים בהם נכחו אנשים בתוך הבית, אחד מהמקרים הנאשמים זוכו ולכן יש לזקוף זאת לזכותם. הנאשמים לא חיפשו בין החדרים בביתם של ליאור גל ומשום כך נמנעו מלפגוש את בני הבית. הנאשמים לא ביקשו לסכן לא את עצמם ולא אחרים. יתירה מכך, אחת המתלוננות העידה, כי הדמויות ברחו מהבית כאשר ראו את האור נדלק.

התנהלותם של הנאשמים מלמדת שלא קדם למעשים תכנון המעשה מה שעשוי היה ללמד על מסוכנות וחומרה שיש בה כדי להצדיק החמרה עמם.

הנאשמים שיתפו פעולה עם השוטרים, לא נמלטו מהמקום ולא תקפו את השוטרים.

ב"כ נאשם 1 ביקש להתחשב בעובדה שנוכח היותם תושבי השטחים הנאשמים אינם זכאים להקלה השמורה למי שיכולים להצביע על שיקולי שיקום באמצעות חוות דעת גורמי מקצוע המסייעים בידי בית המשפט.

ב"כ נאשם 1 עתר לקבוע מתחם ענישה בין 6 חודשים ל- 24 חודשים בפועל.

אשר לנסיבות האישיות של הנאשם הוסיף, כי מדובר בצעיר יליד 1996, בן למשפחה מרובת ילדים, שמגיל צעיר מפרנס את משפחתו. מדובר במאסרו הראשון של נאשם 1, הנתון במעצר מעל 9 חודשים. ב"כ הנאשם 1 ביקש למקם את עונשו של הנאשם 1 בתחתית המתחם.

הנאשם 1 בדברו האחרון סיפר, כי יש לו הרבה אחים, שהוא בן 19 והינו המפרנס היחיד במשפחתו, וכי זוהי כניסתו הראשונה לישראל.

ב"כ הנאשם 2 טען, כי ביחס לאישום הראשון מדובר בהתפרצות לקרוואן ולמחסן, שחומרתם פחותה מהתפרצות לדירת מגורים.

מדובר בכניסה אחת ויחידה לישראל שלא כחוק ובעבירה אחת של החזקת רכוש החשוד כגנוב.

הרכוש כולו הוחזר לבעליו. הרכוש האמור לא כלל רכוש בעל ערך סנטימנטלי, למעט האופניים מדובר ברכוש פשוט ערך.

לעניין כלי הפריצה טען, כי הנאשמים לא הורשעו בעבירה זו, ולא הוכח, כי הכלים שייכים לנאשמים.

ב"כ הנאשם 2 הסכים, כי מדובר בעבירות קשות, אשר פוגעות באנשים וברכושם אך ביקש להעמיד את הדברים בפרופורציות.

אשר למתחם הענישה טען, כי מדובר באירוע מתגלגל בסמיכות זמנים מאד קרובה ועל כן יש לסווג את האירוע כאירוע אחד. בנסיבות אלה עתר לקבוע מתחם עונש אחד לכל האירוע, בין 18 ל- 30 חודשי מאסר.

בתמיכה לעתירתו הפנה לת"פ 11204-04-15 **בואיה נ' מדינת ישראל** (3.12.15), בו הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות התפרצות למגורים, גניבה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וכניסה לישראל שלא כחוק. נקבע מתחם של 10-24 חודשי מאסר לעבירת הרכוש ונגזרו עליו 16 חודשי מאסר.

עפ"א(נצרת) 257/08 **שמאנסה נ' מדינת ישראל** (25.11.08), הנאשם הורשע על פי הודאתו ב-4 עבירות של התפרצות למגורים וגניבה, ניסיון התפרצות ו-4 עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק. נאשם בעל עבר פלילי מכביד. בית משפט קמא גזר עליו 3 שנות מאסר. הערעור נדחה.

ת"פ 36328-09-15 **מדינת ישראל נ' מלחם** (18.2.16), הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של התפרצות, כניסה לישראל שלא כחוק, גניבה החזקת נשק ונשיאת נשק. נקבע מתחם ענישה בין 24 ל- 48 חודשים ונגזרו על הנאשם 26 חודשי מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציין כי הנאשם צעיר שטרם מלאו לו 21 שנה, ואם היה אזרח ישראל לא היה נגזר דינו ללא תסקיר שירות המבחן. מעצרו של הנאשם 2 פוגע במשפחתו מאחר שהינו בן יחיד בין 5 בנות. אביו לאחר אירוע מוחי ועול פרנסת המשפחה כולה מוטל על כתפיו של הנאשם 2. לנסיבות חייו הקשות הייתה השפעה על ביצוע העבירות.

עוד ביקש להתחשב בכך, כי זהו מאסרו הראשון של הנאשם, ללא ביקורים וללא זכויות שלהם זכאים אסירים שהינם ישראלים.

עוד ביקש, כי לא יושת על הנאשם 2 רכיב כספי, מאחר שלא יעמוד בתשלומיו ומשמעות הדבר הינה שיצטרך לרצות את ימי המאסר שיגזרו תמורתם.

הנאשם 2 בדברו האחרון, חזר על הנסיבות האישיות שהעלה בא כוחו והוסיף, כי אימו מבוגרת וחולה בסכרת ואביו לאחר אירוע מוחי ולכן הוא עובד ודואג למשפחתו. הוא הביע צער על זה שנכנס לשטחי ישראל וביקש את רחמי בית המשפט.

ב"כ נאשם 3 טען, כי בבוא בית המשפט להכריע בשאלת עונשם של הנאשמים, הוא נדרש לתיקון 113 אשר קבע את הדרך בה יש לקבוע את עונשו של כל נאשם ונאשם, ועונש ספציפי על פי ביצוע מעשה ספציפי. על בית המשפט לקבוע מתחם לתיק שבפניו ולא לעבירה מסוימת על פי כותרתה.

המחלוקת בין המאשימה להגנה היא בשאלה האם יש לקבוע מתחם אחד או כמה מתחמים לעבירות בהן הורשעו

הנאשמים. לשיטתו של ב"כ הנאשם 3, על פי תיקון 113 יש לראות את האירוע כולו כאירוע אחד גדול שכולל את כל המעשים בהם הורשעו ולא כמספר אירועים. על פי האמור בחלק הכללי של כתב האישום, המאשימה עצמה רואה את האירועים הללו כאירועים תחומים מאוד ולכן יש לראות בהם כאירוע פלילי אחד ולקבוע מתחם אחד.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, השיקול החשוב והמרכזי הוא תכנון מוקדם וקשירת קשר לביצוע אותו קשר. בעניינם של הנאשמים לא יוחסו להם תכנון מוקדם וקשירת קשר, כך שמדובר באירוע ספונטני. נסיבות האירוע מלמדות, כי לא קדמה למעשים חשיבה ואין בהם תחכום.

ב"כ הנאשם 3 טען, כי ההתפרצות לא נשאה פרי, הנאשמים לא הפיקו כל תועלת, בממון או ברכוש. הרכוש כולו החוזר וממילא דובר ברכוש דל ערך.

עוד טען ב"כ הנאשם 3, כי רק לגבי האישום השני הוכח שהייתה נוכחות של הדיירים בדירה ומעבירה זו זוכה הנאשמים. באירוע אחר דובר בכניסה למחסן ובאירוע נוסף, ספק אם בעלי הדירה נכחו בעת האירוע.

באשר למתחם הענישה, ביקש לקבוע, כי הינו בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם 3 ביקש לתמוך את עתירתו העונשית בפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם 2.

באשר לנסיבות האישיות של הנאשם, טען כי על אף שקיים לנאשם רישום פלילי יש לראות את נקודות האור בעניינו. מדובר בנאשם צעיר, שגדל בסביבה קשה מאוד, במשפחה קשת יום. הוריו של הנאשם לא מתפקדים ולא מפרנסים והנאשם נושא בגידול אחיו הצעירים.

עוד ציין, כי הפער שבין רצונותיו לחוסר יכולתו וחוסר האונים שלו הביאו להידרדרות במצבו של הנאשם מפעם לפעם אולם לא מדובר בהסלמה, כטענת ב"כ המאשימה. הנאשם רוצה לחיות באופן נורמטיבי אך חיי כל כך קשים שהם מאלצים אותו לנהוג באופן לא מוסרי ולפגוע ברכוש הציבור.

לאור האמור, ביקש למקם את עונשו של הנאשם 3 בשליש התחתון של המתחם ולהורות על הפעלת המאסר המותנה בחופף לעונש שיוטל עליו.

הנאשם 3 בדברו האחרון, ביקש את רחמי בית המשפט. הוא סיפר שהוא הילד האמצעי להוריו המבוגרים. הוא נאלץ לסייע בפרנסת המשפחה ולכן לא התאפשר לו להשתלב במערכת החינוך, דבר שעליו הוא מצטער עד היום. הוא עשה את כל האמצעים כדי לפרנס את המשפחה ולנסות לעזור לאחיו. הביע חרטה וסיפר, כי הוא מנסה לשנות דרכיו אך "לא יודע איך להגיע לזה". ביקש שבית המשפט ירחם עליו וייתן לו הזדמנות. עוד ביקש להישלח לשיקום כדי לקבל עזרה. הודה, כי נכנס לשטחי המדינה בצורה לא חוקית.

קביעת מתחם אחד או מספר מתחמים

הצדדים הסכימו, כי יש לקבוע עונש אחד כולל בעניינם של הנאשמים אך נחלקו לגבי אופן יישומו, דהיינו- האם יש לקבוע מתחם לכל פרט אישום או מתחם אחד כולל לכל האישומים כאילו דובר באירוע אחד. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם לכל אישום ואילו ההגנה ביקשה לראות בכל מעשים שבכתב האישום כאירוע אחד ולקבוע מתחם אחד לכל העבירות.

בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל, (מיום 29.10.14) נקבע מבחן הקשר ההדוק לפיו: **"אירוע אחד" יכול לכלול "מעשה אחד" ויכול לכלול גם "מספר מעשים"** (סעיף 27 לפסה"ד).

בענייננו, אמנם קיים דפוס פעולה זהה בכל האישומים והמעשים בוצעו בטווח זמנים קצר מאוד, אך כתב האישום כולל ריבוי עבירות, כאשר עבירות ההתפרצות והעבירות הנלוות להן בוצעו במקומות שונים, כנגד קורבנות שונים. כל התפרצות מהווה תכנית עבריינית נפרדת, אשר בוצעה בנפרד, לא היתה תלויה בהתפרצות אחרת או בתוצאותיה, ופגעה במתלוננים שונים, כל אחד והרכוש שנגנב ממנו. לפיכך מדובר בשלושה אירועי התפרצות/הסגת גבול וגניבה בגינם יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אישום, כשה יכולת את כל המעשים הנודעים לאותו אישום.

יפים לעניין זה קביעות בית המשפט בע"פ (מרכז) 25183-10-16 **טומשצ'וק נ' מדינת ישראל** (1.1.17), כי יש לראות בחומרה את התפרצויות המערער "גם אם בוצעו בסמיכות זמנים ובדירות סמוכות זו לזו, שכן כל בעל דירה עומד בפני עצמו....".

מקובלת עלי טענת הסניגורים, כי גזירת דינם של הנאשמים אינה עניין מתמטי הנגזר ממכפלת מתחם העונש שיקבע לאישום בודד ומספר האישומים בהם הורשעו.

קביעת מתחם העונש ההולם

עקרון ההלימה הינו העיקרון המנחה בהתאם לסעיף 40ב לחוק. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהם הורשעו הנאשמים, במידת הפגיעה בערכים, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במעשיהם פגעו הנאשמים בערכים החברתיים של זכות האדם להגנה על קניינו ורכושו, זכות האדם לפרטיות, לתחושת ביטחון והגנה על הסדר הציבורי. בעבירות ההתפרצות הפגיעה אינה מתמצית אך ברכוש שנגנב, אלא כוללת פגיעה קשה בפרטיות המתלוננים כאשר אדם זר נכנס לביתם-מבצרם, תחושת חוסר האונים וחוסר בטחון הנלווים לכך. מכאן כפל הפגיעה - כלכלית ונפשית. עבירות אלו כונו זה מכבר "מכת מדינה" בשל ריבוי, קלות ביצוען, הקושי לתפוס את מבצעייהן, והפגיעה הקשה בקורבנות העבירה ובציבור כולו.

יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 3297/10 **איליה וולקוב נ' מדינת ישראל** (24.05.12):

"בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של "ביתי הוא מבצרי". קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחוסרן הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות."

ברע"פ 10551/09 מרק יורובסקי נ' מדינת ישראל (07.01.10) הודגש, כי:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לבטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם."

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הרי שהנאשמים חברו לשם ביצוע העבירה שהגיעו יחד למקום המעשה, ביצעו את העבירות והלכו יחדיו ליעד אליו ביקשו להגיע. בנסיבות אלה, ואף שאין כל טענה כי הם קשרו קשר לביצוע המיוחס להם, ולא נטען ובוודאי לא הוכח, כי עשו פעולות כדי לקדם הוצאתה לפועל של תוכנית סדורה, אין לראות במעשיהם מעשה ספונטני ממש. הנאשמים נכנסו לישראל, בודעם שאין בידם אישור לכך והכל כדי לשוב לביתם עם שלל מההתפרצויות האמורות.

ביצוע המעשה בשעת לילה, שעה שבה סביר שבני הבית ימצאו במקום, הייתה עלולה להביא לסיטואציה אלימה שיש בה לסכן את עצמם ואת השוהים בביתם אליהם התפרצו, כי מפגש בין הצדדים עשויים להביא לתוצאות הרוג אסון.

הנאשמים ביצעו את העבירות לשם בצע כסף על רקע מצבם הכלכלי והאישי וזאת על חשבונם של אזרחים תמימים. הנאשמים פרצו בשעות הלילה הן לבתי מגורים בזמן שהדיירים ישנו והן לחצריו של אחד הבתים ולמחסן וקרוואן. מדובר בהיקף גניבות לא מבוטל וברכוש שכלל אופניים וציוד אלקטרוני.

בחנית מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים, בהם הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות התפרצות ועבירות נוספות, הוטלו על נאשמים מאסרים לתקופות משמעותיות :

בעפ"ג (מרכז) 5599-04-14 **ערב נ' מדינת ישראל** (17.6.14), הנאשם הורשע בעבירה של התפרצות למקום מגורים בצוותא, ניסיון גניבה, היזק לרכוש והפרת הוראה חוקית. העבירה בוצעה עם אחרים תוך תכנון מוקדם ותחכום. נגזרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

בע"פ (חיפה) 17277-02-13 **מדינת ישראל נ' פסחוב** (2.5.13), הנאשם הורשע בביצוע עבירה של התפרצות לבית מגורים בצוותא כדי לבצע עבירה. בית-משפט השלום גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל, חלקם בחופף וחלקם במצטבר לעונש אותו ריצה באותה עת. בית-המשפט המחוזי קיבל את הערעור והחמיר את עונשו של הנאשם ל-15 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש אותו ריצה באותה עת.

ברע"פ 5090/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (17.7.13), הנאשם הורשע בביצוע עבירות של התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע עבירה בגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר. לנאשם עבר פלילי מכביד. נדחתה בקשת רשות ערעור.

ברע"פ 3063/11 **כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.11), הנאשם הורשע בביצוע עבירות של התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה, ניסיון גניבה, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית משפט השלום גזר על הנאשם צו מבחן למשך שנתיים ושירות לתועלת הציבור. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והשית עליו 24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

ברע"פ 4352/13 פלוגי נ' מדינת ישראל (1.9.13), הנאשם הורשע בביצוע עבירת התפרצות לדירת מגורים, לאחר שנטל את מפתח הדירה מארון החשמל ונכנס פנימה. המתלונן ראה את הנאשם בדירתו, וזה ברח ממנה. לנאשם עבר פלילי מכביד. נגזרו עליו 24 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר על תנאי ובסך הכל הושתו עליו שלוש וחצי שנות מאסר.

ברע"פ 244/10 קרופניק מיור נ' מדינת ישראל (25.01.10), הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע 3 עבירות התפרצות ו- 3 עבירות גניבה. לנאשם עבר פלילי. בית משפט השלום גזר עליו 18 חודשי מאסר, והפעיל מאסר מותנה, כך שסך הכול הושתו עליו 27 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו וגזר עליו 30 חודשי מאסר לצד הפעלת המאסר המותנה, ובסך הכל 39 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הבקשה לרשות ערעור בצינו, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם ורצונו להשתקם ולטפל בהתמכרותו לסמים נסוגות מפני שיקולי ההרתעה.

רע"פ 1383/15 לב ארי נ' מדינת ישראל (03.03.2015), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשני אירועים של התפרצות וגניבה בצוותא חדא והסגת גבול. נוכח תסקירים חיוביים בית משפט השלום גזר עליו 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי בתל אביב החמיר את עונשו והטיל עליו שנת מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור נדחתה.

רע"פ 8637/14 עבאסינ' מדינת ישראל (13.01.2015), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשני אישומים, שבכל אחד מהם יוחסו לו עבירות של התפרצות לדירת מגורים וגניבה. הנאשם נעדר עבר פלילי. בית משפט השלום קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין כל אישום נע בין 10-24 חודשי מאסר, והשית עליו 16 חודשי מאסר. לאור גילו הצעיר, העדר עבר פלילי וסיכויי השיקום, הפחית בית המשפט המחוזי את עונשו ל- 12 חודשי מאסר. בקשת רשות הערעור שהגיש נדחתה.

רע"פ 748-03-14 מדינת ישראל נ' מוחמד עתאמלה (לא פורסם), הנאשם הורשע בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא, 2 עבירות של כניסה למקום מגורים בצוותא, סיוע להתפרצות בצוותא, 4 עבירות גניבה בצוותא ובסיוע לגניבה, בית משפט השלום גזר על הנאשם 30 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו ל- 42 חודשי מאסר, מאסרים מותנים הופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בגין תיק זה.

ברע"פ 7683/13 פרלמן נ' מדינת ישראל (23.02.14), הנאשם הורשע על פי הודאתו, בשני תיקים, בביצוע 3 עבירות התפרצות, 2 עבירות גניבה ו- 2 עבירות של הפרת הוראה חוקית. לנאשם עבר פלילי מכביד. בית משפט השלום קבע, כי מתחם העונש בגין כל אחת מעבירות ההתפרצות הינו 12-24 חודשי מאסר והשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור.

ברע"פ 9497/09 אברהם יפרח נ' מדינת ישראל (26.11.09), הנאשם הורשע בביצוע 3 עבירות של התפרצות למקום מגורים ו- 3 עבירות גניבה. לנאשם עבר פלילי, התסקיר המליץ על הליך טיפולי. בית המשפט השלום גזר על הנאשם מאסר על תנאי, פיקוח שירות מבחן והתחייבות. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו וגזר על הנאשם 24

חודשי מאסר. בקשת רשות הערעור נדחתה.

בת"פ 6764-04-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (08.12.13), הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע 2 עבירות של כניסה לדירת מגורים, 2 עבירות של גניבה, עבירה של הסגת גבול ועבירה של היזק בזדון. לנאשם עבר פלילי. בית המשפט קבע, כי כל אישום מהווה אירוע נפרד על אף סמיכות הזמנים והסמיכות הגיאוגרפית, וקבע מתחם של 9-18 חודשי מאסר בגין כל אירוע והשית על הנאשם 18 חודשי מאסר.

עוד נתתי דעתי לפסיקה שהוגשה על ידי הצדדים וגם בה יש לשקף את רמת הענישה הנוהגת.

לאור כל האמור לעיל אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם לאישומים שעניינם התפרצות והעבירות הנלוות להן (אישום ראשון, שלישי ורביעי) הוא בין 12 ל- 24 חודשים.

גזירת העונש המתאים לנאשמים

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות** שאין קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לפגיעה של העונש בכל נאשם ומשפחתו, לנסיבות חיים קשות שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה ולעברו הפלילי של כל אחד מהם.

יאמר כבר עתה, כי אין חלילה מעשה שיצדיק חדירה לביתו של אחר במעשה פלילי כדי לגזול את רכושו אך יש לתת את הדעת למצוקתם הכלכלית הקשה של הנאשמים שלא הצליחו לפרנס משפחתם בכבוד ופנו לדרך לא לגיטימית כדי לסייע למשפחתם. נסיבות חייהם של הנאשמים, שעיקר נטל הפרנסה של משפחותיהם מונח על כתפם אינו עניין של מה בכך.

עוד מצאתי לתת משקל לקביעתי בהכרעת הדין, כי נפל פגם בדרישת השוטר המתנדב סער מהנאשמים להפשיל את מכנסיהם, זאת כדי למנוע את בריחתם אף שנשמעו להוראותיו ונשכבו על הקרקע בעודו עומד עם אקדח שלוף בידיו. ברור הוא, כי הדבר הווה עבורם סיטואציה לא נעימה אשר השפיעה עליהם לרעה ובפרט על נאשם 3 אשר פירט בהרחבה בעדותו, גם אם לא הוגשו מסמכים בנושא להוכחת השלכות האירוע על הנאשם, ברור הוא שהסיטואציה לא הייתה הכרחית ויש בה אלמנט משפיל.

עוד מצאתי לתת משקל לכך, כי נוכח היותם של הנאשמים תושבי השטחים לא התקבל תסקיר שירות המבחן שיש בו ליתן תמונה אודות גורמי הסיכון והסיכון בעניינם וההערכה האם מדובר בנאשמים בעלי דפוסיים עבריינים או מעידה חד פעמית, לפחות בעניינם של נאשמים 1-2.

הנאשמים 1-2 אמנם בגירים, אך עסקינן כאמור בבגירים- צעירים, שבעת ביצוע העבירה היו כבני 19. בתי המשפט הכירו באפשרות להקל בעונשם של בגירים- צעירים במסגרת שיקולי הענישה, וזאת בהתחשב בתנאים ייחודיים המתקיימים בנאשמים המשתייכים לקבוצת גיל זו לרבות גילו, התפתחותו, בשלותו והפוטנציאל השיקומי של הנאשם (ע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.06.13)).

לצד זאת נקבע בע"פ 2420/15 אבטליון נ' מדינת ישראל (29/11/15) כי:

"בגיר צעיר אינו מעין מונח קסם, המצדיק כשלעצמו הקלה בעונשו של נאשם המשתתף לקבוצת הגילאים המסויימת, אלא מדובר בקבוצת משתנים, אשר יש לבחון את המידה שבה הם מתקיימים בכל נאשם בגיר צעיר לגופו. בחינה זו תיעשה, כאמור, במסגרת ההוראות בחוק העונשין המבנות את שקול הדעת השיפוטי ואשר מאפשרות מתן משקל למאפייניהם המיוחדים של הבגירים הצעירים...

רק בחינה פרטנית של מאפייניו של כל נאשם בגיר צעיר תאפשר להבטיח כי דוקטרינת הבגירים הצעירים נותרת בגדר כלי פרשנות המגשים את תכלית הכללים המבנים את שקול הדעת השיפוטי, ולא בגדר קטגוריה נפרדת הפורצת את גבולות החוק...בבואו של בית המשפט לקבוע את עונשו של נאשם שהוא בגיר צעיר, עליו לבחון האם ובאיזו מידה מתקיימים בו אותם מאפיינים של קבוצת הבגירים הצעירים".

נאשם 1, הינו בגיר-צעיר, בן למשפחה מרובת ילדים אשר מפרנס את משפחתו, ללא עבר פלילי ומדובר בהסתבכות הראשונה עם החוק.

באשר לנאשם 2, גם הוא בגיר-צעיר, מדובר בבן יחיד למשפחתו בין 5 אחיותיו, אביו עבר אירוע מוחי ואמו גם היא אישה חולה, פרנסת המשפחה מוטלת על כתפיו. זהו מאסרו הראשון והוא אינו זוכה לביקורים. נסיבות חייו הקשות של הנאשם הן שהובילו אותו לביצוע העבירות.

נאשם 3, הינו בעל הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואף ריצה מאסרים בגינם, בחור צעיר שגדל בסביבה קשה, משפחה קשת יום, אשר הוריו של הנאשם לא מתפקדים ולא מפרנסים והנאשם נושא בנטל גידול אחיו הצעירים. ניכר, כי אימץ לעצמו אורח חיים שולי במסגרתו הוא מבקש למלא את מבוקשו בדרך של נטילת רכוש הזולת. הנאשם שב וביקש, כמו בגזר דינו הקודם, את רחמי בית המשפט וביקש לתת לו הזדמנות נוספת. עוד הביע את תסכולו, כי אינו יכול להשתלב בטיפול.

לאור כל האמור לעיל, אני סבורה שיש לאבחן בין עניינים של נאשמים 1-2 לבין נאשם 3, בהתחשב בנסיבותיהם האישיות, גילם וקיומו/העדרו של עבר פלילי. משכך, אני קובעת, כי יש למקם את עונשם של הנאשמים 1-2 בתוך השליש התחתון של מתחם הענישה ואת עונשו של הנאשם 3 במרכז המתחם.

בהתחשב במצבם הכלכלי הקשה של הנאשמים ומשברו, כי יצטרכו לשאת את ימי המאסר שיגזרו תמורתם אמנע מהטלת רכיב של קנס והנאשמים יחתמו על התחייבות.

העובדה שהנאשמים התפרצו או ניסו להתפרץ לבתייהם של המתלוננים גרמה לנזק ברכוש ופגעה בתחושת הביטחון. בהתחשב בעובדה שהרכוש הוחזר לבעליו, אשית על הנאשמים פיצויים בשיעור סמלי.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשמים העונשים כדלקמן:

נאשמים 1-2 :

א. 30 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרם, 21.8.16.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור כל אחד מהנאשמים במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש

עמוד 13

מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור כל אחד מהנאשמים במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. חודשיים מאסר על תנאי, לבל יעבור כל אחד מהנאשמים במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

נאשם 3 :

א. 36 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, 21.8.16.

אני מורה על הפעלת המאסרים המותנים בני 6, 8 ו- 12 חודשים בגין עבירות רכוש וכניסה לישראל שלא כחוק מת"פ 49063-03-13 בבית משפט השלום בפתח תקווה, בחופף ובמצטבר לעונש שהושת בתיק זה. ובסך הכל ירצה הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

עוד אני גוזרת על שלושת הנאשמים:

א. כל נאשם ישלם פיצוי בסך 1,000 ₪ לכל אחד משלושת המתלוננים (משפחת אלסטר, תמר שגיא נדב וליאור גל).

ב. כל נאשם יחתום על התחייבות כספית בסך של 10,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מהעבירות בהן הורשע, למעט עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. ההתחייבות הכספית תיחתם עוד היום. היה ולא תיחתם, ייאסר הנאשם למשך 15 יום.

שני מכשירי הטלפון הנייד שנתפסו על הנאשם 2 יוחזרו לו.

ניתן צו כללי להשמדת המוצגים.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש המחוזי.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ז, 12 יולי 2017, במעמד הצדדים.